

S v é d v e r s e k

RAGNAR JÄNDEL (1895—1939)

Ifjúság

Parázs legyél a hamuban, üszköt keltő tűznek nyelve,
nyitott szem légy, forró kéz légy, bátor legyél, hittel telve.
Harcos legyél, dacos legyél, s miként a kő, légy kemény.
A tavasznak légy rózsája bánatkertben setét éjen,
tedd mosollyá a könnyeket, halott szívet kelts, hogy éljen.
Derítsd fel a földnek arcát, szépsugarú hajnalfény:

Légy a puszta oroszlánja, legyél imádkozó gyermek.
Jámbor legyél. Törjél, hárits, bátor légy és légy eretnek.
Legyél király szolganép közt, kegyes szó, vagy parancsszó!
Tavasz légy a ködhomályban, tenger, mely hajjait hányja,
minden ósdit megemésszen örömtüzed táncos lángja,
pünkösdünknek lelke légy te, egy új földön légy a só.

Minden álmok messze földjén haladj, merre hív a vér és
ne nézz körül ott, ahonnan nincsen többé visszatérés.
Zsoltár legyél, bölcső dala. Zúgj, miként a harsonák.
Mosolyogva, fájó kéjben engedd szíved lázban verni.
S ha a bölcsék megkérdeznék: „Mondd, mit lehet ezzel nyerni?”
Mondjad csak a kérdezőknek, „Én vagyok az ifjúság!”

ARVID MÖRNE (1876—1946)

A szántóvető

Ember szánt az alkonyatban, későőszi esten,
halkan huppan a ló lába, lassan halad, resten.
Szürke szívós agyag hasad és barázda kél
lombjavesztett füzes felé, a föld szélénél.

Kérges marok alatt nyög a kopott eke fája;
alszik a sík, villóz a lép, nád hanyatlik rája.
Köd lopózik gomolyogva párás sás iránt.
Csend és őszi alkonyat. A szántóvető szánt.

Ló patája, ember lába ragad sápadt rögben;
tavasz zöldje, madár dala messze még a ködben.
Sivár őszben hantot emel az éles acél.
Majdnem szürke, halott rögből élet zöldje kél.

Ember, állat — nincs különbség — rójja szint az utat.
Nincs akarat, semmi nincs, mi céljuk felé mutat.
De hol ember görnyed és az eke harca áll,
föld megtörik s egy nép sorsa virradóra vál.